

Da hun nu senere ser, at Sønnen og Elisabeth har givet sig til hinanden, bortjages Elisabeth, ti Skandalen maa ikke findes *indenfor* i Generalindens Hus.

I samme Akt møder vi den kolde, kritiske Terslev, der med sin Jærnvilje er den aandelige Sporer til Robert Huitfeldts tendentiose Forfatterskab. Han har spaaet det fjerde Oplag af H.s Bog »Levkøjdrengen«, Folk vil have Samfundsspørgsmaal, Proletariatets Sag er endnu et stort Felt, dog mener Terslev, at nu maa H. tage ny Æmner op, f. Ex. »Kvindesagen«, den vil gøre Lykke, den ligger i Luften. H. følger hans Anvisninger, han lader sig aandelig voldtage og ender som et brudt Menneske, der lever ved Kina og Morfin.

I anden Akt kommer vi ind i H.s Ungkarlebolig, udstyret med orientalsk Ypperlighed, dog med kvindelig Ynde; ti Elisabeth bor her, og hun er lykkelig — fuldkommen lykkelig.

Hendes poetisk idealistiske Sind har hindret hende i endnu at ane noget af hans virkelige Liv.

Hun *tror* paa ham, hun har fulgt ham i »frit Ægteskab« med den mest skyldfri Samvittighed, hvad bryder hun sig om Vielsesattest eller indskrænkede Menneskers Forstaaelse, Kærlighed er jo ensbetydende med Troskab; for hende er Kærlighed et Sakrament: »Det er stort og skønt at være bundet af egen fri Vilje, og dog bundet fastere end med al Verdens«.

For første Gang skal H. have et lille literært Gilde i sin Ungkarlebolig.

Elisabeth er Værtinde. Vennerne lorgnetterer hende, komplimenterer H. for hans Smag: »Det er en ny Genre, alvorlig, samvittighedsfuld, ærbar — guddommelig Guds død, hvor hun er henrivende, hvor har du fundet hende?«

H. er imidlertid allerede trættet af hendes alvorlige ethiske Natur, og gør Hentydninger til gærne at vilde være hende kvit. Terslev tager det bogstavelig og gør Elisabeth det skammeligste Tilbud, idet han oplyser hende om, at H. selv har tilladt ham at blive Elsker Nr. 2.

Fra dette Øjeblik er Elisabeth brudt og ser klart det Bedrag, hun har levet i; hun gaar bort, dør »Tomme for Tomme af Sult«, medens H. som »Mand af Ære« vinder Berømmelse for sine Bøger om forladte Kvinder og sin »Verden i Nød«.

Vi kunde maaske spørge: Naar Bogen skal være et Indlæg i Kvindesagen, hvorfor giver saa Forfatteren ingen Anvisning til at udjævne denne Kløft imellem Mænd og Kvinder? — Ja hvorfor skriver Digterne som de gør? — Fordi de kan ikke andet; men vi kan lære ogsaa af de negative Skildringer, at hvad der trænges til, det er en anden Samfundsmoral, en lige og fælles Udvikling af de unge, at Mænd og

Kvinder kan være Kammerater, Venner, baade i Fagstudier, i alvorlige Interesser og i Ungdoms uskyldige Munterhed — saa vil der ogsaa blive forstandige Mødre, der kan retlede deres Sønner, fordi de ikke er fremmede for de Forviklinger, de unge Mænd kan komme i. Samfundets Snak om Moderkaldets medfødte Ufejlbarhed er en latterlig Paastand, som ingen Hjemmel har, naar Kvinderne savner al Virkelighedsudvikling med Forstandsklarhed og Livserfaring.

Derfor alle Hjemmets Døre op for den friske Luft, at den sociale Vind kan blæse ny Luft ind til de stillestaaende Kvinder, at ikke de unge Kvinder skal dø over deres tabte Illusioner og de unge Mænd forgaa i Udskejelser.

Johanne Meyer.

Stykket blev opført paa »Kasino« Onsdagen den 21de Maj og fik efter den korte Tid, der var givet til Indøvelse, en ret paaskønnelsesværdig Udførelse.

Fru *Orlamundt* viste virkelig Forstaaelse af sin Rolle; hendes smukke Person og omhyggelige Spil vakte Tilskuernes Sympati som den uskyldige, forblinde Idealist, der kun forguder uden at reflektere, og som altsaa konsekvent maa falde sammen ved de tabte Illusioner. I tredje Akt som den døende Elisabeth var hun mindre heldig. Huitfeldt var bedst i sidste Del af Stykket, hvorimod han i hele første Del som den flotte, blaserte Herre, savnede Finhed og den daarende Elskværdighed, Forfatteren har tænkt sig. Alle Journalisterne var vellykkede. Derimod gik Generalinden fuldstændig tabt. Fru *Th. Petersen* havde ikke mindste Forstaaelse af sin Rolle, og hendes Person havde intet som helst med den fornemme og æthetisk dannede Dame at gøre.

Huset var, trods de 20 Gr. Varme, saa godt som udsolgt, og imellem hver Akt lød den mest gennemtrængende Piben, som regelmæssig overdøvedes af den voldsomste Bifaldsstorm.

J. M.

* * *

Endvidere har Redaktionen modtaget følgende:

Der maa være noget galt ved Fru Kieles Skuespil: »Mænd af Ære«; thi naar man har læst det, er det egentlig »Bohømen«, Robert Huitfeldt, der holder os fangen — og det var næppe Meningen. Forfatterinden vilde vel snarere have os til i ham at se Letsindigheden og Umoraliteten. Og dog, sammenlign ham med den skikkelige Ægtemand, Brun, Komediens dydige Mandfolk! Sammenligningen falder ikke ud til Fordel for denne sidste, der er forlegen og kejtet som en ung Pige, da han siger sin Hustru, der har født ham 2 Børn, at Frk. Elisabeth bor sammen med Huitfeldt, noget man skulde mene, hans Frue allerede var vidende om. Dog »springer de op«, »sætter sig«, »rejser sig« mange Gange, før Ægtemanden kan faa det over sine Læber »saa skaansomt som muligt« at sætte sin Frue ind i Forholdet.

Og hvad siger saa Hustruen. Smaat skaaren som